

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce **T. Ch. A.**, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M., eur., advokátem se sídlem Praha 8, Karolinská 654/2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 11. 2016, č. j. 42 Az 36/2016 – 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) ze dne 9. 11. 2016, č. j. 42 Az 36/2016 – 24 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2016, č. j. OAM-75/LE-LE05-LE05-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), přičemž doplňkovou ochranu nebylo možné udělit pro existenci důvodů podle § 15a téhož zákona.

Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 1. 7. 2016. V ní uvedl, že na území České republiky žije jeho syn, kterého má s občankou České republiky. V České republice žije od svých 27 let a je zde zvyklý. Při pohovoru doplnil, že je svobodný, etnické příslušnosti Kinh, bez náboženského vyznání a v minulosti nebyl členem žádné politické strany. Vietnamskou socialistickou republiku opustil v roce 1995 a Česká republika pro něho byla cílovou zemí. Chce mít povolení k pobytu a starat se o svého syna, který má české občanství a žije s matkou v České republice.

V napadeném rozsudku krajský soud zdůraznil, že řízení o udělení azylu nesupluje pobytové řízení cizinců. Žalobce žije v ČR od svých 27 let, přičemž o azyl požádal až za situace, kdy mu reálně hrozí, že bude v rámci trestního řízení vyhoštěn. Krajský soud zdůraznil, že poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat tehdy, kdy ostatní možnosti obnovy pobytového oprávnění jsou již

vyčerpány, či se schyluje k vykonání uloženého trestu vyhoštění. Z hlediska žalobní námitky nedostatečného vypořádání zjištěného skutkového stavu, nepřihlednutí k rozhodným okolnostem a nutnosti eurokonformního postupu ve smyslu čl. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (dále jen „kvalifikační směrnice“), krajský soud odkázal především na závěry zdejšího soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005 – 58, zdůrazňující význam tvrzení žadatele o azyl. K uvedenému doplnil, že žalobce v průběhu celého správního řízení netvrdil, že by mu hrozilo nějaké pronásledování, či že by z pronásledování měl odůvodněné obavy. U námitky nepřezkoumatelnosti krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 Azs 8/2005 – 49, vyjadřující se k zjišťování podkladů správním orgánem a hodnocení důkazů, přičemž uzavřel, že napadené rozhodnutí je třeba hodnotit jako přezkoumatelné.

V otázce udělení humanitárního azylu krajský soud rovněž poukázal na judikaturu zdejšího soudu, *in concreto* rozsudky ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 36/2005 – 48, a ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, zdůrazňující roli správního uvážení u tohoto typu azylu a na něj navazující omezení soudního přezkumu. Nad řečené krajský soud opětovně akcentoval, že žalobce ve správním řízení neuvedl žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu a o udělení mezinárodní ochrany požádal až za situace, kdy byl odsouzen k trestu vyhoštění z území ČR. K odkazu žalobce na rozsudky zdejšího soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 – 28, a ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011 – 36, krajský soud podotkl, že rozhodnutí se vztahují k posouzení doplňkové ochrany, nikoliv přiznání humanitárního azylu, jehož se dovolává žalobce.

Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že při aplikaci § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu je žalovaný povinen dbát základních zásad vyjádřených v § 2 až 8 správního řádu (dále jen „správní řád“). Namítl, že žalovaný je podle § 68 odst. 3 správního řádu povinen veškeré své úvahy uvést do napadeného rozhodnutí, což neučinil a řádně ani nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem, v důsledku čehož nesprávně aplikoval § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Žalovanému v tomto kontextu rovněž vytkl, že nepostupoval eurokonformním způsobem a nezohlednil požadavky vyplývající z čl. 4 kvalifikační směrnice. S odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 – 89, zdůraznil, že v pochybnostech je třeba postupovat ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu. Dále uvedl, že ohledem na čl. 4 kvalifikační směrnice, ve spojení s § 3 správního řádu platí, že je především na správním orgánu, aby zajistil všechny důkazy nezbytné pro řádné posouzení skutkového stavu. Na samotném žadateli o mezinárodní ochranu naopak je, aby na takové důkazy upozornil a při jejich získání poskytl nezbytnou součinnost. V této souvislosti stěžovatel doplnil odkaz na další judikaturu zdejšího soudu, a to rozsudky ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 – 83, a ze dne 27. 3. 2008, 4 Azs 103/2007 – 63. K otázce přijatelnosti kasační stížnosti se stěžovatel nijak nevyjádřil a navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný přípisem ze dne 31. 3. 2017 ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel pouze vyjmenoval ustanovení správního řádu a azylového zákona, aniž by konkrétně uvedl, v čem mělo jejich porušení spočívat. Stejně tak stěžovatel cituje vybranou judikaturu, aniž

pokračování

z ní vyvozuje cokoliv konkrétního pro svůj případ. Žalovaný zdůraznil, že v kasační stížnosti nelze nalézt ani jednu konkrétní kasační námitku, přičemž odkázal na závěr zdejšího soudu, že kvalita a preciznost formulace žalobních bodů předurčuje také kvalitu rozhodnutí krajského soudu (rozsudky ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, a ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011-108). S ohledem na to, že kasační stížnost svým významem nepřesahuje zájmy stěžovatele a sám stěžovatel neuvedl, v čem spatřuje její přijatelnost, žalovaný navrhl ji podle § 104a s. ř. s. odmítnout. V případě, že by se tak nestalo, navrhl žalovaný kasační stížnost zamítnout.

Dříve než mohl Nejvyšší správní soud přezkoumat napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“

V projednávané věci Nejvyšší správní soud žádnou otázku, k níž by považoval za potřebné se vyjádřit z důvodu sjednocování judikatury, nenalezl. Žalovaný v daném případě při zjišťování skutkového stavu postupoval standardně, vypořádal všechna tvrzení stěžovatele a logické jsou také jeho závěry, které ze svých zjištění učinil. Krajský soud se pak rovněž standardně vypořádal s uplatněnými námitkami. Nejvyšší správní soud přitom považuje za přílehavé vyjádření žalovaného k podané kasační stížnosti o nulové hodnotě stížnostní argumentace. Jak zdejší soud judikoval rovněž v rozsudku ze dne 2. 11. 2016, č. j. 3 As 12/2016 – 81, platí, že míře konkrétnosti uplatněných žalobních (kasačních) bodů nutně musí korespondovat míra konkrétnosti odůvodnění soudního rozhodnutí, neboť pokud má soudní přezkum probíhat v mezích žalobních (kasačních) bodů, nelze z povahy věci důvodnost či nedůvodnost zcela obecné námitky odůvodnit zcela konkrétním způsobem (viz též rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 As 73/2006 – 121). Stěžovatel přitom při formulaci kasační stížnosti setrval v rovině výčtu ustanovení zákona o azylu, správního řádu a kvalifikační směrnice, aniž by blíže specifikoval, v čem konkrétně měl žalovaný, respektive krajský soud pochybit, a omezil se maximálně na obecné výtky k procesnímu postupu žalovaného, respektive k úrovni argumentace jeho rozhodnutí. Totéž lze konstatovat ve vztahu k výčtu judikatury zdejšího soudu. Přímo k otázce přijatelnosti se pak nevyjádřil vůbec. Zdejšímu soudu proto nezbyvá, než na tomto podkladě konstatovat, že z velmi obecně formulované kasační stížnosti nevyplývá nic, co by nasvědčovalo tomu, že by kasační stížnost svým významem vůbec mohla jakkoli, natož pak podstatně, přesahovat vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle citovaného ustanovení pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. dubna 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu